

Peter Swanson

NEVERTI GYVENTI

Alma littera

Tedas

– Sveiki, – užkalbino ji mane.

Pažvelgiau į blyšknią strazdanotą ranką ant gretimos tuščios baro kėdės atkaltės Hitrou oro uosto verslo klasės laukiamajame, o paskui pakėliau akis į moters veidą.

– Ar mes pažįstami? – paklausiau.

Ji neatrodė itin matyta, tačiau dėl tų lygutėlių baltų marškinių ir aptemptų džinsų, sukištų į aulinius batus iki kelių, man priminė vieną iš klaikių žmonos draugių.

– Ne, atleiskite. Tik labai patraukė jūsų gėrimas. Neprieštarautumėt? – Ji įsirangė visu aukštu lieknu kūnu į sukamąją kėdę odine sėdyne ir pasidėjo rankinę ant baro. – Čia džinas? – paklausė apie martinį, stovintį priešais mane.

– „Hendrick’s“ – atsakiau.

Ji mostelėjo barmenui, ežiuku kirptam jaunuoliui blizgančiu smakru, ir paprašė „Hendrick’s“ martinio su dviem alyvuogėmis. Gavusi gėrimą, kilstelėjo į mane. Man buvo belikęs tik gurkšnelis, tad tariau jai:

– Taigi, už šiuos skiepus tolimų kelionių atveju.

– Už.

Išgėriau savo taurę ir užsisakiau dar vieną. Ji pasakė savo vardą, bet iškart jį pamiršau. O aš pasisakiau savąjį – tik

Tedas, ne Tedas Seversonas, bent jau ne tada. Taigi sėdėjome tame pernelyg ryškiai apšviestame Hitrou laukiama jame su perdėtu kiekiu apmušalų, gurkšnojome savo gėrimus, persimetėme vienu kitu sakiniu ir išsiaiškinome, kad abu laukiame įsodinimo į tą patį tiesioginį reisą į Bostono Logano oro uostą. Ji išsitraukė iš rankinės knygą plonais viršeliais ir ėmė skaityti. Tai man suteikė progą normaliai ją apžiūrėti. Labai graži – ilgi raudoni plaukai, šviesios žalios melsvos akys it tropinė jūra ir be galo blyški oda – kone žydro nugriebto pieno baltumo. Jei tokia moteris atsisėda šalia bare kur nors prie namų ir pagiria už gėrimo pasirinkimą, gali tikėtis, kad gyvenime tuoj įvyks pokyčių. Tačiau oro uostų baruose kitos taisyklės – iš ten sugėrovai netrukus išsilaksto priešingomis kryptimis. Ir nors ši moteris ruošėsi skristi į Bostoną, vis dar buvau labai įsiutęs dėl situacijos namuose, su žmona. Per Anglijoje praleistą savaitę tik apie tai ir galvojau. Beveik nevalgiau ir nemiegojau.

Per garsiakalbius nuskambėjo pranešimas, iš kurio išgirdau tik du žodžius: „Bostonas“ ir „vėluoja“. Žvilgtelėjau į lentelę virš viršutinės apšviestų gėrimų lentynos ir pamaciau, kad mūsų reisas atidėtas valandai.

– Metas išgerti dar po vieną, – pasiūliau. – Vaišinu.

– Kodėl gi ne, – sutiko ji, užvertė knygą ir padėjo prie rankinės viršeliu į viršų. „Du sausio veidai“. Patricija Haismit.

– Kaip knyga?

– Ne pati geriausia iš jos knygų.

– Nieko nėra blogiau nei prasta knyga ir ilgam atidėtas skrydis.

– O ką jūs skaitote? – paklausė ji.

– Laikraščius. Nelabai mėgstu knygas.

– Tai ką veikiate lėktuve?

– Geriu džiną. Planuoju žmogžudystes.

– Įdomu. – Ji man nusišypsojo, pirmą kartą.

Jai plačiau nusišypsojus, tarp lūpų ir nosies atsirado vaigelė, pasimatė tobuli dantys ir kraštelis rožinių dantenu. Pagalvojau – įdomu, kiek jai metų? Kai prisėdo, iš pradžių pamaniau, kad bus per trisdešimt, panašiai kaip man, bet dėl tos šypsenos ir aplink nosį pabirusių neryškių strazdanų dabar pasirodė jaunesnė. Gal dvidešimt aštuonerių. Kaip mano žmona.

– Ir, žinoma, skrisdamas dar dirbu, – pridūriau.

– O ką veikiate gyvenime?

Papasakojau jai trumpąją versiją – kaip finansuoju ir konsultuoju interneto startuolių bendroves. Neaiškinau, kaip užsidirbau didžiumą pinigų – pardavinėdamas tas bendroves, vos jos pasirodydavo ką nors žadančios. Ir nepasakiau, kad man iš tikrųjų šiame gyvenime nebėra reikalo dirbti, kad esu vienas iš tų devintojo dešimtmečio pabaigos dotkomininkų, kuriems pavyko visai prieš pat burbului sprogstant ištraukti savo dalį (ir parduoti akcijas). Tuos faktus nuslėpiau tik todėl, kad nesinorėjo apie tai kalbėti, o ne dėl to, kad būčiau pagalvojęs, jog mano naujoji kompanionė gali įsižeisti ar nustoti noro su manimi kalbėtis. Niekada neįsivaizdavau poreikio atsiprašinėti už savo uždirbtus pinigus.

– O kaip jūs? Kuo užsiimate? – paklausiau.

– Dirbu Vinslou koledže. Archyvarė.

Vinslou yra merginų koledžas žaliame priemiestyje, maždaug dvidešimt mylių į vakarus nuo Bostono. Paklausiau jos, ką veikia archyvarė, ir ji man pateikė, manyčiau, savo trumpąją versiją apie darbą, kaip renka ir saugo koledžo dokumentus.

– Ir gyvenate Vinslou?

– Taip.

– Ištekėjusi?

– Ne. O jūs vedęs?

Sulig tais jos žodžiais pastebėjau, kaip ji žvilgtelėjo, ar man ant dešinės rankos yra žiedas.

– Deja, taip, – atsakiau. Tada pakėliau ranką, kad ji pamatytų pirštą be žiedo. – Ir ne, nenusimaunu žiedo oro uostų baruose tam atvejui, jei prie manęs prisėstų tokia moteris kaip jūs. Žiedo niekada neturėjau. Nepakenčiau jų ant piršto.

– Kodėl „deja“? – paklausė ji.

– Ilga istorija.

– Reisas atidėtas.

– Tikrai norite išgirsti apie mano niekingą gyvenimą?

– Nejau galėčiau šito atsisakyti?

– Jei jau pasakosiu, man reikia dar vieno šito, – kilstelėjau tuščią taurę. – Jūs gersite?

– Ačiū, ne. Dvi – mano riba. – Ji dantimis numovė vieną alyvuogę nuo smeigtuko ir prakando. Pamačiau rožinį liežuvio galiuką.

– Visada sakau, kad dviejų martinių per daug, o trijų jau per mažai.

– Kaip juokinga. Ar ne Džeimsas Terberis irgi taip sakė?

– Niekada apie tokį negirdėjau, – šyptelėjau, bet pasijutau kvailokai, kad bandžiau garsią frazę pateikti kaip savo.

Ūmai priešais mane išdygo barmenas, ir užsisakiau dar vieną. Kaip visada būna nuo džino, oda aplink burną maloniai nutirpo, ir supratau, kad iškilo pavojus prisigerti ir per daug prisikalbėti, bet, šiaip ar taip, tokios jau tos oro uostų barų taisyklės, ir nors mano pakeleivė gyvena tik už dvidešimties mylių nuo manęs, jos vardą jau buvau pamiršęs ir žinojau, kad galimybė ją gyvenime dar kartą išvysti labai menka. Ir buvo gera kalbėtis ir išgėrinėti su nepažįstamu žmogumi. Įniršis ėmė pamažu sklaidytis, vien garsiai tariant žodžius.

Tad išklojau jai visą istoriją. Kad mudu su žmona susituokę jau trejus metus, kad gyvename Bostone. Papasakojau apie tą rugsėjo savaitę Keneviko viešbutėlyje prie pietinės Meino pakrantės ir kaip mes įsimylėjome tą vietą ir už klaikiai išpūstą kainą nusipirkome sklypą prie jūros. Išdėsčiau, kaip žmona

nusprendė, kad, būdama baigusi kažko, kas pavadinta menais ir socialine veikla, magistrantūrą, yra pajėgi su architektų firma suprojektuoti namą, ir pastaruoju metu didžiąją laiko dalį praleidžia Kenevike, dirba su tokiu statybos rangovu Bredu Dagetu.

– Ir ji su tuo Bredu?.. – paklausė, kišdama į burną antrą alyvuogę.

– Aha.

– Tikrai žinote?

Taigi papasakojau dar smulkiau. Kaip Mirandai nusibodo mūsų gyvenimas Bostone. Pirmaisiais santuokos metais ji puolė dekoruoti mūsų smiltakmenio namą Sautende. Paskui pusei dienos įsidarbino draugės galerijoje Sove, o aš jau tada numaniau, kad viskas pamažu išsikvepia. Vidury vakarienės jau nebeturėdavome apie ką kalbėtis, pradėjome eiti gultis skirtingu laiku. Neganu to – praradome tai, kas mūsų santykių pradžioje mus apibrėžė. Iš pradžių aš buvau turtingas verslininkas, kuris įvedė ją į brangaus vyno ir labdaros pokylių pasaulį, o ji buvo menininkė iš bohemos, užsakinėjanti keliones į Tailando paplūdimius ir mėgstanti pasisėdėti prastose skylėse. Supratau, kad mudu esame savotiška iškreipta klišė, bet mums buvo gerai. Sutapome visomis prasmėmis. Man net patiko tai, kad nors laikau save išvaizdžiu, tokia bendrąja prasme, būnant su ja į mane niekas net nežvilgteldavo. Ji ilgų kojų, didelėmis krūtimis, apskrito veido ir putliomis lūpomis. Plaukai tamsiai rudi, bet ji juos visąlaik dažo juodai. Apsikirpusi taip, kad jie atrodytų kiek pašiaušti, tarsi ji būtų ką tik iš lovos. Oda lygut lygutėlė, nereikia jokio makiažo, nors neišeina iš namų nebrūkštelėjusi akių juodu pieštuku. Matydavau, kaip baruose ir restoranuose vyrai nuo jos neatitraukia akių. Gal man vaidenasi, bet į ją žvelgia alkanais ir plėšriais žvilgsniais. Pagalvodavau, kad gerai, jog negyvename tokiais laikais ar tokioje vietoje, kur vyrai vaikšto su ginklais.

Į Keneviką Meine nuvažiavome spontaniškai, mat Miranda padejavo, kad jau visus metus nesame pabuvę dviese. Nukakome trečią rugsėjo savaitę. Pirmos kelios dienos buvo saulėtos ir šiltos, bet tos savaitės trečiadienį iš Kanados atkeliavo liūtis ir įkalino mus viešbučio apartamentuose. Nusileidome tik į viešbučio taverną rūsyje išgerti baltojo Alagašo alaus ir užvalgyti omarų. Audrai nuslūgus, dienos atvėso ir nusauso, dangus papilkėjo, sutemos pailgėjo. Nusipirkome po megztinį ir išėjome pasivaikščioti po mylios ilgio skardį, prasidedantį į šiaurę nuo viešbučio ir besitęsiantį tarp pasišiaušusio Atlanto ir uolėtos pakrantės. Oras, dar neseniai dvelkęs sunkia drėgme ir kremu nuo saulės, tapo gairus ir sūrus. Abu įsimylėjome Keneviką taip smarkiai, kad kai pamatėme, jog parduodamas erškėtuogėmis apaugęs rėžis žemės ant aukštos uolos tako gale, iškart paskambinau ant ženklų PARDUODAMA nurodytu telefonu ir pateikiau pasiūlymą.

Po metų erškėtuogės buvo nurautos, iškasti pamatai ir mūsų aštuonių miegamųjų namo dėžė jau buvo beveik baigta. Statybų vykdytoju pasisamdėme Bredą Dagetą, netašytą išsiskyrusį vyriškį su tankiais juodais plaukais, barzdike ir lenkta nosim. Aš savaitės dienas leidau Bostone – konsultavau grupę Masačusetso technologijų instituto absolventų, sukūrusių naują algoritmą, veikiantį tinklaraščių pagrindu, o Miranda vis daugiau laiko praleisdavo Kenevike – išsinuomojo kambarį viešbutėlyje ir prižiūrėjo name vykstančius darbus, it apsėsta domėdamasi kiekviena plytele ar įrenginiu.

Rugsėjo pradžioje nusprendžiau padaryti jai staigmeną ir ją aplankyti. Įvažiavęs į greitkelį Bostono šiaurėje, palikau pranešimą jos mobiliajame. Į Keneviką atvykau kiek prieš dvyliką ir užsukau į viešbutį jos paieškoti. Man pasakė, kad ji išėjusi nuo pat ryto.

Nuvažiavau prie statomo namo ir sustojau už Bredo žvyrkelyje F-150. Ten stovėjo ir mėlynas Mirandos „Mini Cooperis“. Name nebuvau buvęs kelias savaites ir nudžiugau, pamatęs, kad pasistūmėta į priekį. Atrodė, kad jau sustatyti visi langai, atvežtos akmeninės plytelės, kurias parinkau sodeliui žemiau namo. Nuėjau prie namo galo, kur visi antrojo aukšto miegamieji įrengti su atskirais balkonais ir kur įstiklinta pirmojo aukšto veranda išeina į didžiulį akmeninį kiemą. Priešais tą kiemą iškasta stačiakampė duobė baseinui. Lipdamas akmeniniais kiemo laipteliais, pro aukštus į vandenyną žvelgiančius virtuvės langus išvydau Bredą ir Mirandą. Jau ruošiausi pabarbenti į stiklą, kad jie mane pamatytų, bet kažkas mane sulaukė. Jie stovėjo atsirėmę į naujai įrengtus kvarco stalviršius ir abu žvelgė pro langą į Keneviko įlanką. Bredas rūkė cigaretę, o aš stebėjau, kaip jis barsto pelenus į kavos puodelį kitoje rankoje.

Tačiau mane sulaukė ne jis, o Miranda. Jos pozoje, tame, kaip ji rėmėsi į stalviršį, pasisukusi į platų Bredo petį, buvo kažkas nenusakomo. Ji atrodė visiškai nesuvaržyta. Pamačiau, kaip ji ramiai kilsteli ranką, o Bredas įdeda cigaretę jai tarp pirštų. Ji giliai užsitraukė ir grąžino cigaretę jam. Apsikeisdami ja nė nežvilgtelėjo vienas į kitą, ir supratau, kad jie ne tik sugulę, bet turbūt ir įsimylėję.

Užuot supykęs ar nuliūdęs, tą sekundę supanikavau, kad jie mane pastebės, pamatys, kad slapčia stebiu jų intymius momentus. Nulėkiau prie pagrindinio įėjimo, perėjau verandą, plačiai atidariau stiklines duris ir šūktelėjau į aidintį namą „ei“.

– Čia, – atsiliepė Miranda, o aš užėjau į virtuvę.

Jie kiek atsitraukė vienas nuo kito, bet nedaug. Bredas gesino cigaretę į puodelį.

– Tedi, kaip netikėta, – tarė Miranda.

Tik ji vienintelė mane vadina tokiu mažybiniu vardu – tai prasidėjo juokais, nes jis man visai netinka.

– Sveikas, Tedai, – pasakė Bredas. – Tai ką manai?

Miranda išėjo iš už stalviršio ir pakštelėjo man į lūpų kam-
pą. Ji kvėpėjo savo brangiu šampūnu ir „Marlboro“.

– Atrodo puikiai. Mano šaligatvio plytelės atvežtos.

Miranda nusijuokė.

– Leidome jam parinkti vieną dalyką, ir dabar jam tik tai
ir terūpi.

Bredas irgi išėjo iš už stalviršio ir paspaudė man ranką. Jo
ranka didelė ir krumplėta, delnas šiltas ir sausas.

– Nori viską apžiūrėti?

Bredui su Miranda mane vedžiojant po namą, Bredui
pasakojant apie statybines medžiagas, o Mirandai aiški-
nant, kur stovės kokie baldai, ėmiau dvejoti dėl to, ką ma-
čiau. Neatrodė, kad kuris nors manęs varžytųsi. Gal juodu
tiesiog šiaip smarkiai susibičiuliavo, taip, kad gali stovėti
petys į petį ir dalytis cigarete. Miranda mėgsta pasičiu-
pinti, kabinasi draugėms į parankę, pasisveikindama ir atsi-
sveikindama bučiuoja mūsų vyrus draugus į lūpas. Pagalvo-
jau, kad man gali būti paranoja.

Apėję namą mudu su Miranda nuvažiavome į Keneviko
viešbutėlį ir papietavome tavernoje. Užsisakėme po sumuš-
tinį su kepta menke, o aš išgėriau porą taurių skočo su soda.

– Tai ką, Bredas tave vėl pripratino rūkyti? – paklausiau,
norėdamas ją pričiuoti meluojant, pažiūrėti, kaip reaguos.

– Ką? – ji suraukė antakius.

– Pajutau cigarečių kvapą. Dar name.

– Gal kartą kitą užsitraukiau. Nepradėjau vėl rūkyti,
Tedi.

– Man nelabai ir rūpi. Tik šiaip paklausiau.

– Ar gali patikėti, kad namas beveik baigtas? – ji padažė
keptą bulvytę į mano kečupo balą.

Kurį laiką kalbėjomės apie namą, ir aš ėmiau dar labiau
abejoti tuo, ką mačiau. Ji visai neatrodė kalta.

– Pasiliksi savaitgaliui? – paklausė.

– Ne, tik šiaip užsimaniau atvažiuoti pasilabinti. Šiandien vakarieniauju su Marku Lafranku.

– Atšauk ir pasilik. Rytoj žada puikų orą.

– Markas atskrido tik dėl šio susitikimo. O man reikia paruošti jam kelis skaičius.

Iš pradžių ketinau pasilikti Meine visą popietę ir tikėjau, kad Miranda sutiks eiti ilgo pogulio viešbučio kambary. Bet apsigalvojujau pamatęs, kaip juodu su Bredu glaustosi labai brangioje virtuvėje, už kurią moku. Sumaniau kitą planą. Po pietų nuvežiau Mirandą atgal į statybas, kad pasiimtų savo automobilį. O tada, užuot pasukęs tiesiai į greitkelį, išvažiavau į kitą kelią ir patraukiau pietų kryptimi į Kiterį, į pusmylės ilgio parduotuvių gatvę. Sustojau prie krautuvės, prekiaujančios lauko drabužiais ir reikmenimis, – pro ją dažnai pravažiudavau, bet niekada nebuvau užėjęs. Per penkiolika minučių išleidau kone penkis šimtus dolerių: nusipirkau neperšlampamas kamufliažines kelnes, pilką striukę su gobtuvu, didžiulius akinius veidrodiniais stiklais ir tolimojo matymo žiūronus. Nusinešiau viską į viešąjį tualetą priešais baldų parduotuvę ir persirengiau. Su gobtuvu ir tamsiais akiniais jaučiausi neatpažįstamas. Bent jau iš tolo. Vėl patraukiau į šiaurę, pasistačiau automobilį aikštelėje prie Keneviko įlankos – išspraudžiau savo „Quattro“ tarp dviejų pikapų. Supratau, kad Mirandai ar Bredui nėra jokio reikalo atvažiuoti į būtent šitą aikštelę, bet man irgi visai nereikia, kad automobilis būtų lengvai pastebimas.

Vėjas buvo nurimęs, bet vienspalvis pilkas dangus kabojo žemai, ėmė dulkėti šiltas smulkus lietutis. Perėjau per drėgną paplūdimio smėlį, užlipau akmenuotu šlaitu į taką ant uolos. Lipau atsargiai, įdėmiai žiūrėdamas į slidžią, šaknų išvagotą žemę, o ne į didingą Atlanto platybę dešinėje. Takas gabalais ištrupėjęs; pablukęs ženklas perspėja apie pavojų. Dėl to juo ir vaikšto nedaug žmonių; tą popietę mačiau tik

vieną – paauglę su Bostono „Bruins“ ledo ritulio komandos marškinėliais, nuo kurių sklido kvapas, tarsi ji būtų ką tik parūkiusi žolės. Prasilenkėme, nepratarę nė žodžio ir nepakeldami akių.

Tako gale paėjau palei trupančio cemento tvorą, žyminčią, kur baigiasi žemės valda, priklausanti akmeniniam nameliui, paskutiniam prie ketvirčio mylios sklypo, besiribojančio su mūsų sklypu. Takas tada nusileidžia iki pat jūros lygio, kerta nediduką akmenuotą paplūdimį, nusėtą senais plūdurais ir jūržolėmis, ir vėl staigiai pakyla tarp susisukusių eglaičių. Dar smarkiau įsilijo, ir aš nusiėmiau šlapius akinius. Tikimybė, kad Miranda ar Bredas bus lauke, labai menka, o aš planavau sustoti visai prie pat atviros aikštelės ir įsitaisyti krūmokšniuose prie skardžio. Jei kuris nors pažiūrės pro langą ir pamatys mane su tais žiūronais, pamans, kad čia koks paukščių stebėtojas. Jei prie manęs artinsis, galėsiu greitai grįžti atgal į taką.

Kai išvydau virš randuotos uolos iškilusį namą, man topelėjo, ir jau ne pirmą kartą, kad namo galas – į vandenyną išeinanti pusė – stilistiškai priešingas fasadui prie kelio. Fasadas – prabangaus akmens, su nedideliais langais ir galinjomis medinėmis arkinėmis durimis. Namo galas – gelsvai dažyto medžio, o jo vienodi langai su vienodais balkonais primena vidutinio dydžio viešbutį. „Turiu daug draugų“, – atsakė Miranda, kai paklausiau, kam name reikalingi aštuoni miegamieji. O tada pažvelgė į mane taip, tarsi būčiau paklausęs, kodėl, jos nuomone, name reikalingi vamzdžiai ir kanalizacija.

Susiradau gerą vietą po žema eglute, susisukusia ir susilenkusia it koks bonsas. Atsiguliau ant drėgnos žemės ir ėmiau reguliuotis žiūronus, kol aiškiai įžiūrėjau namą. Buvau nuo jo už maždaug penkiasdešimties metrų, viskas pro langus matėsi puikiai. Apžiūrėjau pirmą aukštą. Nieko.

Padariau pertraukėlę, apžvelgiau namą plika akimi ir ėmiau apgailestauti, kad nesimato privažiavimo keliuko. Gali būti, kad name išvis nieko nėra, nors Dageto sunkvežimis ir stovėjo prie jo, kai atvežiau Mirandą.

Prieš kelerius metus buvau žvejoti su vienu draugu, kolega, irgi užsiimančiu internetinių įmonių prekyba, o jis yra pats geriausias žvejys atvirame vandenyje, kokį tik teko pažinti. Jis gali pažiūrėti į vandenyno paviršių ir tiksliai pasakyti, kur yra žuvų. Aiškino, kad visa gudrybė – nežiūrėti į nieką konkrečiai, aprėpti žvilgsniu viską, o tada pastebėti judesius ir vandens raibuliavimą. Tąkart pabandžiau taip padaryti, bet tik galva buvai įsiskaudo. Taigi, darsyk viską nužvelgęs pro žiūronus, nusprendžiau išbandyti tai su savo namu. Pasistengiau, kad vaizdas akyse taptų neryškus, ir laukiau, kada akį patrauks koks judesys, – nepraėjus nė minutei pro aukštą būsimos svetainės langą šiaurinėje namo pusėje pamačiau judėjimą. Pakėliau žiūronus ir įsistebeilijau į tą langą; Bredas su Miranda ką tik ten įėjo. Mačiau juos gana aiškiai; žemėjanti popietės saulė švietė į langą geru kampu, apšvietė vidų neakindama. Stebėjau, kaip Bredas prieina prie laikino stalo, kurį susirentė staliai. Paima medgalį, panašų į lubų siją, ir pakelia, kad Miranda pamatytų. Brūkšteli pirštu per jo griovelį, ir ji padaro tą patį. Jo lūpos krutėjo, o Miranda linksėjo į jo žodžius.

Vieną trumpą akimirką pasijutau idiotiškai – maskuojamai apsirengęs paranoikas šnipinėja žmoną ir statybų vykdytoją, bet kai Bredas padėjo siją, pamačiau, kaip Miranda įslysta jam į glėbį, pakelia galvą ir pabučiuoja jį į lūpas. Jis viena didžiule plaštaka čiumpa ją ir prispaudžia pilvu prie savęs, o kita griebia už suveltų plaukų. Paliepiu sau nebežiūrėti, bet kažkaip nepavyko. Stebėjau juos mažiausiai dešimt minučių, išvydau, kaip Bredas palenkia mano žmoną prie stalo, pakelia jos tamsiai violetinį sijoną, numauna

baltas mažutes kelnaites ir įeina į ją iš užpakalio. Žiūrėjau, kaip Miranda patogiai įsitaiso ant stalo, viena ranka laikosi už krašto, o kitą įsikiša tarp kojų, kad padėtų jam įslysti. Akivaizdu, kad tai ne pirmas kartas.

Atsitraukiau atgal ir atsisėdau. Išėjęs į keliuką, nusismaukiau gobtuvą ir išvėmiau pietus į tamsią, vėjo šiaušiamą balą.

– Prieš kiek laiko tai nutiko? – paklausė mano pakeleivė, kai jai visa tai papasakojau.

– Prieš kiek daugiau nei savaitę.

Ji sumirksėjo ir prikando apatinę lūpą.

– Tai ką dabar darysi? – paklausė.

Apie tai svarsčiau jau visą savaitę.

– Labiausiai norėčiau ją nužudyti.

Nusišypsojau nuo džino nutirpusiomis lūpomis ir pabandžiau mirkstelėti, kad suteikčiau jai galimybę manimi nepatikėti, bet jos veidas išliko rimtas. Ji pakėlė savo rusvus antakius.

– Manau, kad taip ir turėtum padaryti, – pasakė, o aš vis laukiau ko nors, kas parodytų, kad juokauja, bet nesulaukiau.

Jos žvilgsnis nė nekrustelėjo. Žvelgdamas į ją suvokiau, kad ji kur kas gražesnė, nei atrodė iš pradžių. Tokio nežemiško grožio, kurio neveikia laikas, tarsi iš Renesanso laikų paveikslu. Visai kitokia nei žmona, kuri atrodo lyg nužengusi iš šeštojo dešimtmečio bulvarinio romaniūkščio viršelio. Jau ruošiausi vėl prabilti, bet ji kilstelėjo galvą paklausyti duslaus garsiakalbio. Ką tik pranešė, kad laipina į mūsų lėktuvą.